

REPUBLIKA HRVAT
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBL
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	22.10.2019. 9:11:00		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/19-01/125	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-3	spis	0	

broj: UsII-464/19-6

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan članica vijeća, te višeg sudskog savjetnika Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d., Radnička cesta 21, Zagreb, kojeg zastupa [redacted] dipl. iur., protiv tužene Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, R. F. Mihanovića 9, 10, koju zastupa predsjednik vijeća [redacted] uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Ludbrega, Trg Svetog Trojstva 14, Ludbreg, kojeg zastupa odvjetnik [redacted] Odvjetničkog ureda [redacted] radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo pu ta, na sjednici održanoj 26. rujna 2019.

presud i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Poništava se rješenje ravnatelja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/18-11/1005, URBROJ: 376-05-3-19-18 od 18. srpnja 2019. te se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.“

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d., Radnička cesta 21, Zagreb, da zainteresiranoj osobi Gradu Ludbregu, Trg Svetog Trojstva 14, Ludbreg, u roku od 15 dana plati troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kuna.

III. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem je pod točkom I. izreke utvrđeno da je Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja tog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Ludbrega prema evidenciji Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnog knjižnog odjela Ludbreg, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojima HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj 07/19 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja.

Točkom II. je utvrđeno da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Ludbrega, navedenim u potvrdi Varaždinske županije, Grada Ludbrega, Jedinственоg upravnog odjela, Odsjeka za prostorno uređenje,

komunalne djelatnosti i imovinu, koja je sastavni dio tog rješenja, a na kojima HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravlanje i održavanje svoje EKI.

Točkom III. izreke utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. tog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Točkom IV. izreke utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Ludbreg ili podredno Odjelu za katastar nekretnina Ludbreg, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i članku 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik).

Točkom V. izreke rješenja utvrđuje se da Grad Ludbreg ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz tog rješenja od 13. srpnja 2019. odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Ludbrega ukoliko je ista nastupila nakon 13. srpnja 2019. prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Ludbreg dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji. Točkom VI. izreke obvezuje se HT u roku od osam dana od primitka tog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz tog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti (dalje u tekstu: HAKOM) i Gradu Ludbregu. Točkom VII. izreke obvezuje se HT u od 10 dana od primitka rješenja platiti Gradu Ludbregu naknadu za pravo puta iz tog rješenja za prvu i drugu godinu i dostaviti dokaz o uplati. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta se plaća u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VIII. izreke obvezuje se Grad Ludbreg omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz tog rješenja.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje rješenja tuženice (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi tvrdi da je nadležnost HAKOM-a propisana odredbom članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.– dalje u tekstu: ZEK) i da se ne može prenijeti na stranke u postupku, što je HAKOM u pobijanom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Poziva se na odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika koja propisuje da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Poziva se na odredbu članka 17. stavaka 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09., dalje: ZUP) te predlaže usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti rješenje tužene agencije.

Tuženica u odgovoru na tužbu osporava da je na tužitelja prenijela svoju nadležnost za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta te tvrdi da je u pobijanom rješenju točno i precizno odredila parametre na temelju kojih se obračunava naknada zapravo puta. Tvrdi da je infrastrukturni operator utvrđen na temelju izjava tužitelja broj 609/2018 od 14. siječnja 2019. i izvoda iz poslovnih knjiga od 4. siječnja 2019. Tvrdi da je količina i vrsta EKI utvrđena u elaboratu o pravu puta broj 7/19 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici što proizlazi iz

Tablice 1 koja je sastavni dio Elaborata. Nadalje navodi da je visina naknade zapravo puta utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, a što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta iz Tablice 1. Sve u svemu tuženica tvrdi da je sve parametre potrebne za obračun godišnje naknade za pravo puta utvrdila u postupku i odredila pobijanim rješenjem, što je vidljivo iz spisa i uvida u Tablicu 1. Tvrdi da time što obveza tužitelju nije utvrđena u određenom novčanom iznosu, već je utvrđena i određena po obračunu, ne utječe da ta obveza bude manja ili veća, kao ni na obujam prava općine. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba Grad Ludbreg u odgovoru na tužbu navodi da je obračun infrastrukturni operator dostavio na temelju parametara koje utvrđuje tuženik pa da se ne može smatrati da je tuženik na infrastrukturnog operatora „prenio“ nadležnost za donošenje odluke o visini naknade za pravo puta odnosno nadležnost utvrđivanja parametara naknade za pravo puta. Navodi da time što obveza tužitelju nije određena u točno određenoj novčanoj svoti, već po obračunu, ne utječe da ta njegova obveza bude manja ili veća i da ne utječe na obujam prava zainteresirane osobe. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i naložiti tužitelju da mu nadoknadi trošak u iznosu od 3.125,00 kuna.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženice (čl. 33. st. 2. ZUS-a).

Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Predmetno rješenje je tuženica donijela na zahtjev Grada Ludbrega za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Grada, kao i da se utvrdi visina naknade prava puta za istu.

Odredba članka 12. stavka 1. točke 11. ZEK-a propisuje nadležnost tuženice za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Člankom 29. ZEK-a, u stavku 1. je propisano da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. tog zakona, plaća naknada za pravo puta iz članka 28., a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. tog članka, naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po četvornom metru zemljišta koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. tog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro, na cijelom području Republike Hrvatske.

Prema ocjeni ovog suda, tuženica donošenjem rješenja kojim je odredila parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, nije povrijedila pravila o stvarnoj nadležnosti i nije prenijela nadležnost na tužitelja, koji je stranka u postupku. Stoga je neosnovan tužiteljev prigovor povrede odredbe članka 12. ZEK-a u vezi s člankom 17. stavak 1. i 2. ZUP-a.

U provedenom postupku su za rješenje ove upravne stvari utvrđene odlučne činjenice koje među strankama nisu sporne, već je za tužitelja sporno može li tuženica utvrđivanje visine naknade za pravo puta prenijeti na tužitelja i je li time postupila protivno odredbama

ZUP-a o stvarnoj nadležnosti, pri čemu se tužitelj poziva na presude ovog suda u kojima je izraženo stajalište da povreda nadležnosti postoji.

Ocjenjujući provedeni upravni postupak, s obzirom na prirodu predmetne upravne stvari, ovaj sud je ocijenio da tuženica nije povrijedila pravila o stvarnoj nadležnosti, već je suprotno stavu tužitelja, u okviru svoje zakonske ovlasti, izrekom osporavanog rješenja pravilno riješila ovu upravnu stvar, jer su u izreci rješenja dani jasni i određeni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Prema navedenom članku Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koje se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI. Tužitelj, nesporno, raspolaže s podacima o površinama zemljišta potrebnim za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje EKI, za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio. Elaborat je sastavni dio osporavanog rješenja. Odredbe članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika daju formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Prema tome pobijano rješenje sadrži, nesporno utvrđene nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat, koji je sastavni dio rješenja, sadrži površine za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun dana u podzakonskom propisu.

Prema ocjeni Suda, u ovoj upravnoj stvari, s obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i utvrđuje naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojima upravlja ili su u vlasništvu Grada, sadržaj izreke osporavanog rješenja ima sve elemente na temelju kojih se može utvrditi visina naknade. Stoga nije protivan odredbi članka 98. stavka 3. ZUP-a o sadržaju izreke i, dostatno određenom izrekom rješenja nije povrijeđena odredba članka 12. ZEK-a, kao ni odredbe članka 17. stavaka 1. i 2. ZUP-a.

Uz sve navedeno, dodaje se da je na sjednici svih sudaca ovog suda održanoj 17. rujna 2019. donesen Zaključak prema kojem u primjeni članaka 27. i 28. ZEK-a, HAKOM može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koji je sastavni dio rješenja.

Slijedom svega navedenoga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno je kao u izreci ove presude i odbijen tužbeni zahtjev.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a. Prema stavku 2. navedenog članka ZUS-a vrijednost predmeta upravnog spora smatra se neprocjenjivom.

Zainteresiranoj osobi priznat je trošak sastavljanja odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kuna, uvećano za porez na dodanu vrijednost od 25%, što prema Tbr. 23. t. 1. u vezi s Tbr 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ 42/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) ukupno iznosi zatraženih 3.125,00 kuna.

Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 26. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.

Za točnost otpis - ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

